

La lluita contra l'integrisme és una lluita a favor de l'Islam

Ali Lmrabet o el buit de l'islamisme democràtic

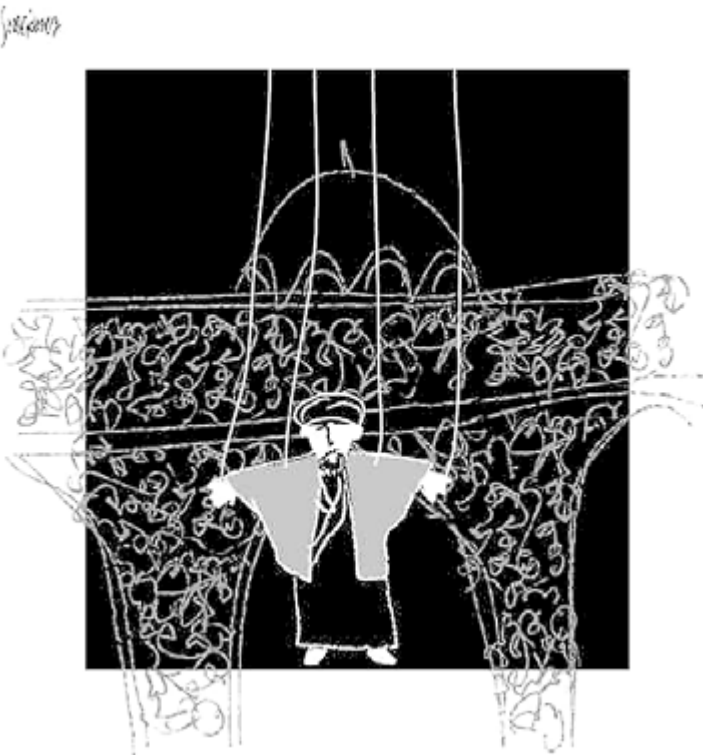
PILAR RAHOLA

Vaig tenir l'oportunitat, gràcies a un magnífic programa que va fer TVE sobre la mirada que projectàvem als ciutadans musulmans després de l'11-M (*Esta es mi historia*), de conèixer i xerrar amb el periodista marroquí Ali Lmrabet. Home notable i valent, i sens dubte dotat d'una gran perspicàcia intel·lectual, Ali em va fer una afirmació que està en la base de moltes de les reflexions que fem els darrers temps: "El món àrab no té cap referent democràtic propi al qual agafar-se". Una democràcia àrab en el sentit universal i alhora identitari del terme. D'aquí que, més enllà de la imitació o el menyspreu cap als models occidentals, el si és no és de Bourguiba a Tunis o els vaivens de Turquia des d'Ataturk són els pocs claus ardents als quals agafar-se. Però afegia, malgrat tot, amb esperança: "El que passa avui a Turquia és molt interessant". Lectora àvida d'aquests intel·lectuals del món àrab que denuncien la derivada suïcida de l'islamisme paranoic, sovint amb la ceguesa de la mateixa esquerra europea -massa interessada a practicar un panarabisme romàntic i babau per entendre'ls-, les seves reflexions em duen a algunes de pròpies força convergents.

Parlem-ne arran de la polèmica sobre el control dels imams de les mesquites espanyoles. La primera cosa que cal dir (i que he dit tantes vegades en molts articles) és que la lluita contra l'integrisme és una lluita a favor de l'Islam. No sóc dels que pensen que l'Islam i democràcia és un oximoron, una mena d'incompatibilitat verbal quasi genètica. Totes les religions i cultures contenen la dualitat llibertat/esclavatge, i en són les lectures en una línia o altra les que condueixen els pobles cap a la foscor o la llum. L'Islam ha tingut èpoques de gran tolerància en moments foscos de la nostra pròpia

història, de manera que els monstres que actuen en el seu nom, no són el resultat lògic de la cultura islàmica, sinó la seva derivada paranoica i tràgica. L'integrisme és l'enemic de la llibertat, odia el valor de la vida i menysprea totes les conquestes que, malgrat les misèries, ens han convertit en humans. Vaig dir a TV3, en el programa del Cuní, que l'integrisme islàmic és un crim organitzat, i m'hi ratifico: està perfectament organitzat, és criminal i actua en conseqüència matant allà on pot. Per això, la crítica, persecució i lluita contra l'integrisme no només és una defensa de l'occidentalitat. És una defensa del món, incloent-hi el món islàmic. Un món que té el dret a viure lliure de fanatismes totalitaris i d'ideologies nihilistes que segresten els seus fills i els converteixen en bombes humanes.

La segona cosa és que els deures no els podem fer, només, a Occident. El paper d'algunes de les dictadures teocràtiques àrabs en la propagació i alimentació del nihilisme integrista és una de les vergonyes que ens hem menjat amb patates a les insulses i inoperants sessions de l'ONU. Qui paga els imams salafistes que estan copant, per exemple, les mesquites de Barcelona? ¿Saben que el salafisme -lectura extrema del wahhabisme saudita- no és el corrent propi dels emigrants magribins, però que està sent imposat amb tota mena de recursos? Arriben amb diners, amb logística, lloguen els millors locals, menyspreen i ridiculit-

SHOZO SOMEKAWA

zen els imams primigenis -normalment bona gent que es dedica a una lectura espiritual dels textos sagrats- i, un cop esdevinguts líders d'un col·lectiu important de gent, comencen la seva tasca política: menyspreu dels valors democràtics, exigència integrista de les normes alcoràniques, imposició d'un sexisme esclavista amb les seves dones, opacitat, trencament dels lligams de la convivència amb els altres ciutadans i, finalment, fitxatge dels joves més radicals per a la guerra santa. L'actuació pròpia d'una secta, però elevada al quadrat. Amb el beneiterisme propi d'alguns sectors crítics del món progressista, s'ha arribat a confondre aquesta estructura planificada, econòmicament ben regada i inequívocament perillosa, amb la naturalitat musulmana a casa nostra. Res de tot plegat, com denuncien el sectors més democràtics del mateix món emigrant:

està havent-hi una suplantació de la cultura natural per tal d'imposar una visió criminògena de l'Islam. ¿Els primers afectats? Les mateixes mares i pares musulmans, que veuen com els seus fills són arrossegats cap al fanatisme. L'Islam camina cap a la seva destrucció, si no aconsegueix aturar aquesta derivada tràgica. La desgràcia és que els que tenen més poder, diners i influència al món islàmic, lluny de combatre el fanatisme, hi caminen de costat.

¿Cal controlar les mesquites? La pregunta sembla, ella mateixa, una imbecil·litat, i si no que ho diguin als francesos, que acaben de saber que un 20% de les mesquites ja han estat copades pels integristes. Evidentment que cal el control! Tal vegada no de la manera que diu el ministre, ni fent-ho pel broc gros, però cal una política seriosa per tal que s'aturi un procés ideològic violentista i mortífer. Si, en nom de Déu, es proclama l'odi, la intolerància, l'antiseimitisme (soci fundador de totes les ideologies totalitàries) i la defensa del martirologi, també Déu haurà de passar pel sedàs de la llei. I res del que diem té a veure amb la islamofòbia. Ben al contrari, per molt que s'amagui sota el paraigua del paternalisme occidental -tan propi d'algunes esquerres vertaderes-, l'única islamofòbia és la que no condemna el terrorisme integrista, la que disculpa els suïcides convertint-los en milicians, la que practica un antiamericanisme patològic per tal d'evitar una crítica global, la que, bo i criminalitzant Israel, condemna els palestins als braços de Hamàs, la que no entén l'esclavatge femení com un crim contra la humanitat, la que disculpa, perdona, comprèn..., sense comprendre'n ni un borrall. Salvar l'Islam de l'integrisme és una responsabilitat històrica. Amb el món occidental, per autodefensa. I amb el món islàmic, com a deure moral.

• PILAR RAHOLA. PERIODISTA I ESCRIPTORA
PILARRAHOLA@HOTMAIL.COM

Record de la Maluquer

JOSEP FAULÍ

Es deia Concepció González Maluquer, signava com a Concepció G. Maluquer, li dèiem simplement Maluquer i li abellia de signar els seus papers privats com a Conxita. Havia nascut a Salàs del Pallars el 1914 -el seu pare era enginyer de la Canadencia- i acaba de morir a Barcelona: l'esquela publicada per la família ha esmenat l'any del naixement que donen tant la GEC com el *Nou diccionari 62 de literatura catalana* en el sentit que els amics ja sabíem. Fa més de 20 anys ella mateixa ja li va dir aquestes paraules a Busquets i Grabu-

losa: "Això de dir l'any que vaig néixer... A les senyores no ens agrada que ens posin l'edat".

Perquè ella va ser sempre una senyora. Formada a la Normal de la Generalitat, va renunciar a l'ensenyament en casar-se i hi va tornar després de la mort del marit. La dècada dels 60, durant la qual els seus fills arriben als 20 anys i el més gran, una noia, mor, és el de la seva eclosió literària i de la seva participació en moltes activitats de resistència cultural, especialment a redós del Centre Comarcal Lleidatà, on acudia amb la seva amiga, poetessa

també, Maria Assumpció Torras. En aquest vessant, va ser la redactora principal d'uns rodolins que van circular després de la mort del dictador.

En deu anys -1962-1971- va publicar cinc novel·les: *Parèntesi* (1962), *Gent del Sud* (1964), *Què s'ha fet d'en Pere Cots?* (1966), *Aigua tèrbola* (1967) i *Gent del Nord* (1971). Aquestes obres narratives van anar precedides per la narració *Dues cases* (1961), amb què va guanyar el Santamaria del 1960. La seva dedicació poètica, anterior a la narrativa, es va manifestar mitjançant els llibres *La creu dels vents* (1959) i *La ciutat i les hores* (1960), l'antologia *Lleida, vuit poemes* (1968) i els premis en els Jocs Florals de París (1961) i Perpinyà (1964).

Els seus dos llibres de poesia van ser prologats per Octavi Saltor, Agustí Bartra i Manuel Bertran i Oriola. Bartra va celebrar la "voluntat de tema simbòlic-ètic" de *La creu dels vents*, però Tasis la va decantar, amb èxit i bon rendiment, cap a la narrativa, tot i que ella mai no va deixar de fer versos i, per tant, n'hi deu haver una gran quantitat d'inèdits.

Les seves obres més ambicioses són *Gent del Sud* i *Gent del Nord*, que tracten respectivament els temes de la immigració i del turisme, però la seva novel·la més reeixida és *Aigua tèrbola*, bell i profund toc d'atenció sobre la complexitat de la quotidianitat. La Maluquer estimava especialment aquesta obra, més enllà del seu valor intrínsec, per la satisfacció que li va produir que un editor -Alfaguara- respectés la seva creació, satisfacció només explicable per l'experiència traumàtica que, en aquest sentit, li va suposar la intervenció d'un altre -Sales- en *Gent del Sud*.